

A félig nyúzott bakkecske erdélyi magyar népmese

Egyszer hol volt, hol nem volt, volt a világon egy ember. Volt annak két fia meg egy kecskéje.

Azt mondja egy reggel az ember a nagyobbik fiának:

- Hajtsd ki, fiam, ezt a kecskét legelni, de olyan helyre hajtsd, ahol jóllakhatik.

A fiú kihajtotta szép füves helyre; evett a kecske, evett, míg úgy jól nem lakott, hogy alig bírt megmozdulni.

Akkor kérdezi tőle a fiú:

*Kedves kecském, jóllaktál?
Elég füvecskét kaptál?*

Felelt a kecske:

*Úgy jóllaktam, mint a duda,
egy szál fű se fér több belém.*

Ezzel a fiú hazahajtotta, otthon kérdi az apja a kecskét:

*Kedves kecském, jóllaktál?
Elég füvecskét kaptál?*

Felel a kecske:

*Jaj, jó gazdám, dehogy laktam,
mint a kutya, úgy koplaltam.*

Megharagudott erre az ember, mindjárt elkergette a fiát a háztól. Másnap reggel mondja a kisebbik fiának:

- Hajtsd ki most te, fiam, a kecskét, de jó helyre hajtsd, mert ha éhen hozod haza, úgy jársz, mint a bátyád.

Kihajtotta a fiú a kecskét még szebb füves helyre, mint a bátyja, jól is lakott a kecske megint úgy, hogy alig bírta. Akkor kérdezi tőle a fiú:

*Kedves kecském, jóllaktál?
Elég füvecskét kaptál?*

Felelt a kecske:

*Úgy jóllaktam, mint a duda,
egy szál fű se fér több belém.*

Ezzel a fiú hazahajtotta, otthon megint kérdi az apja a kecskét:

*Kedves kecském, jóllaktál?
Elég füvecskét kaptál?*

Felel a kecske megint:

*Jaj, jó gazdám, dehogy laktam,
mint a kutya, úgy koplaltam.*

Ez még jobban megharagította az embert, elkergette ezt a fiát is.

Harmadnap reggel nem volt kire bízni a kecskét, maga hajtotta ki az ember. Még szebb füves helyre vitte, mint a fiai, a kecske úgy jóllakott, hogy csak eldült, mint egy darab fa. Kérdezi tőle az ember:

*Kedves kecském, jóllaktál?
Elég füvecskét kaptál?*

Felel a kecske:

*Úgy jóllaktam, mint a duda,
egy szál fű se fér belém.*

Ezzel hazahajtotta az ember. Otthon kérdi tőle:

*Kedves kecském, jóllaktál?
Elég füvecskét kaptál?*

Felel a kecske:

*Jaj, jó gazdám, dehogy laktam,
mint a kutya, úgy koplaltam.*

Nagyon megharagudott erre az ember, most látta, hogy a két fiát is ártatlanul kergette el a háztól.

- No hiszen megállj, kutya kecske, majd meglakolsz te ezért!

Elővett egy éles kést, a kecskét megkötötte egy fához, elkezdte nyúzni elevenen. Mikor már félig megnyúzta, megszólalt a kecske:

*Jaj, jaj, jaj, jó gazdám,
ne húzd le a bundám,
úgy jóllaktam, mint a duda,
egy szál fű se fér több belém.*

Erre aztán félbehagyta a nyúzást, eloldta a fától a félig megnyúzott kecskét. A kecske amint megszabadult, elkezdett szaladni árkon-bokron keresztül. Szaladt, szaladt, egyszer egy

rókalyukhoz ért, abba belebújt. Ott aztán szépen meghúzta magát . Egyszer jön haza a róka, beszél a lyukba:

- Ki vagy, mi vagy lyukamban, lyukamban?

*Én vagyok, bém vagyok,
félíg nyúzott bakkecske;
szarvaimmal tusálok,
bajuszommal szurkállok,
szaladj mindjárt, mert megdöflek.*

Megijedt a róka, elszaladt a farkashoz.

- Farkas komám, gyere hamar, ördög van a lyukamban.

Odamegy a farkas a lyuk szájához.

- Ki vagy, mi vagy, róka komám lyukában, lyukában?

*Én vagyok, bém vagyok,
félíg nyúzott bakkecske,
szarvaimmal tusálok,
bajuszommal szurkállok,
szaladj mindjárt, mert megdöflek.*

Megijedt a farkas is, elszaladt a medvéhez.

- Medve komám, gyere hamar, ördög van a róka koma lyukában.

Odamegy a medve is a lyukhoz, beszél rajta:

- Ki vagy, mi vagy, róka komám lyukában, lyukában?

"Én vagyok, bém vagyok,
félíg nyúzott bakkecske,
szarvaimmal tusálok,
bajuszommal szurkállok,
szaladj mindjárt, mert megdöflek."

Megijedt a medve is, elszaladtak mind a hárman. Szaladtak, szaladtak, egyszer előtaláltak egy sündisznót.

- Hová szaladtok, medve koma? - kérdi a sündisznó.

- Jaj, szaladjunk, te is szaladj, ördög van a róka koma lyukában.

- Nem szaladok én, gyertek vissza, hátha ki tudnám onnan riasztani.

- Már hogy tudnád, én csak erősebb vagyok, farkas komám is, mégse tudtuk - felel a medve.

- No csak próbáljunk szerencsét - mondja a sündisznó.

Visszamentek hát; beszél a sündisznó a lyuk száján:

- Ki vagy, mi vagy, róka koma lyukába, lyukába?

*Én vagyok, bém vagyok,
félíg nyúzott bakkecske,
szarvaimmal tusálok,
bajuszommal szurkállok,
szaladj mindjárt, mert megdöflek.*

De a sündisznó nem ijedt meg, hanem összegombolyította magát, begurult, elkezdte szurkálni minden oldalról a nyúzott részét a kecskének. Ez se vette tréfára a dolgot, kiugrott a lyukból. Idekint aztán mindjárt megismerték ökelmét a medve is, farkas is; megfogták, széjjeltépték, jól lakmároztak belőle.

Ha széjjel nem tépték volna, az én mesém is tovább tartott volna.